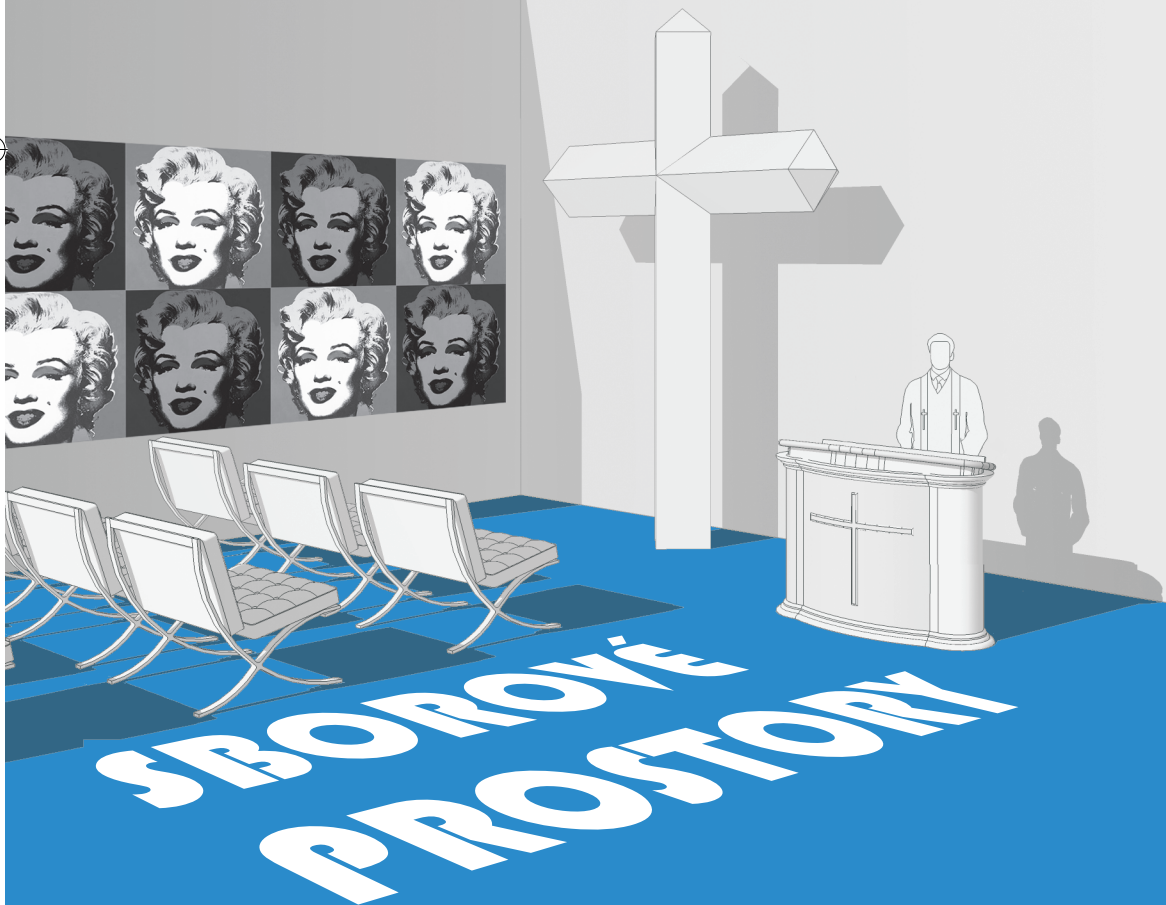

BRATRSTV8

EVANGELICKÝ ČASOPIS PRO MLÁDEŽ roč. 50/2009

Úvodník: Jeden prostor pojí nás	Tomáš Groll	2
Píseň písní: Krása nevěsty, líbeznost ženicha	Tomáš Matějovský	4
Sborové prostory:		
• Barvy, které bystří ducha; rozhovor	Marie Medková	5
• Sborové prostory a estetika	Petr Turecký	7
• anketa - Jaký je Váš oblíbený prostor a proč?		8
O čem se v Diakonii (ne)mluví: Když opravdu něco chce!	Adéla Maříková	10
e!BULVY: Tajemnice-farářka mládeže a bezdomovec	mgtn	11
Uchu pro potěchu: John Reuben	Tomáš Koutecký	12
Povídka: U učňů	P. P. Payne	17
Ježíšovy tituly:Kráľů král	Roman Mazur	18
Šimon, Eliška & babyboom –dopis osmý	Eliška	19
Rebelové, vládní vojáci a Obua; rozhovor	Olcha Richterová	20
World Press Photo 2009; recenze	Ester Hubená	24
Slib, že mě zabiješ; recenze	Petr Hrudka	24
Tobiáš Lolness; recenze	K. Zařechtalová	25
Střípky z kultury	Klára Schneiderová	25

Autor obálky : Poldislař

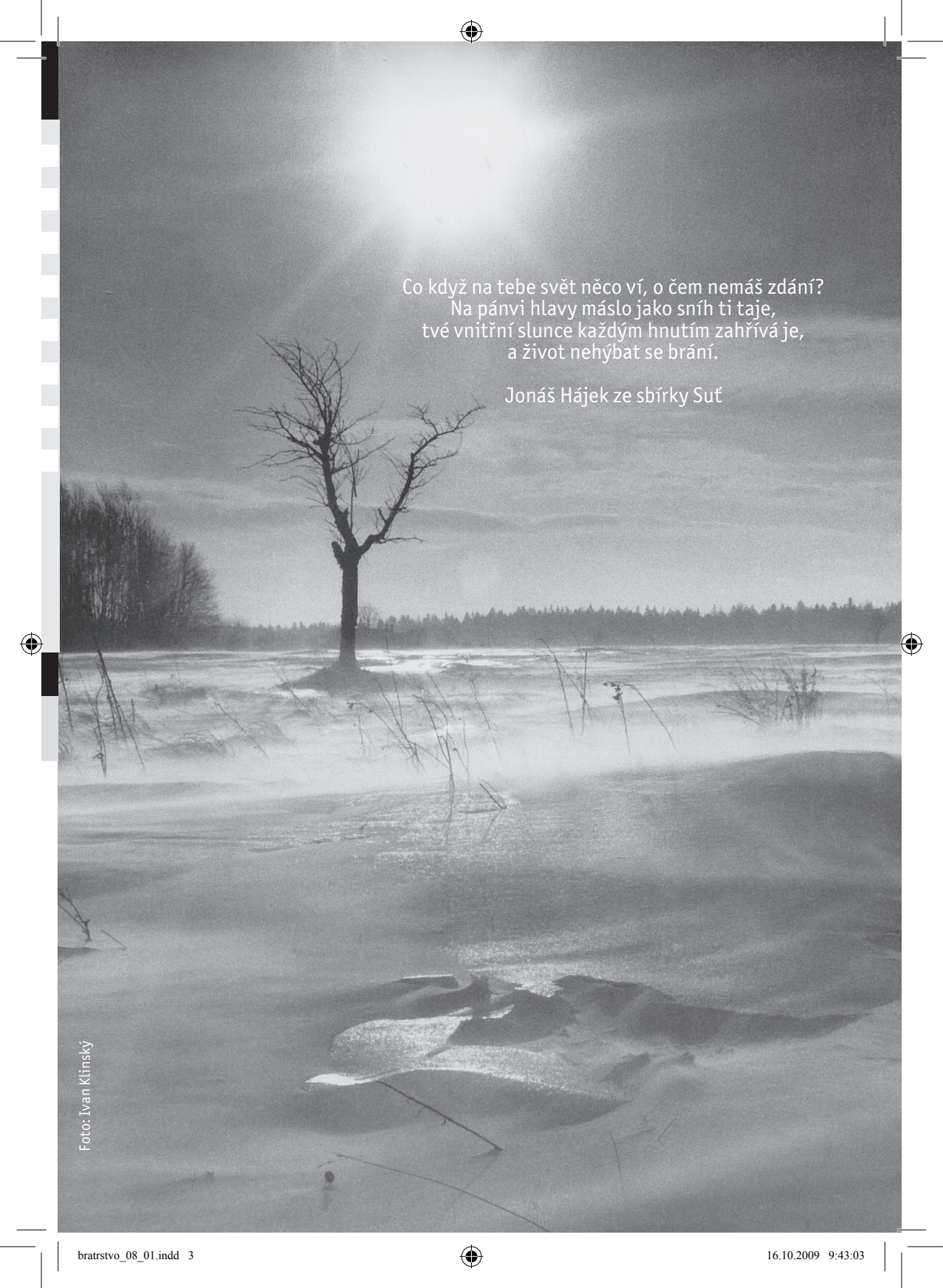
JEDEN PROSTOR POJÍ NÁS

Tom Groll

Každý si dokáže upravit svůj pokojíček tak, aby se mu v něm líbilo. Problém nastává, když jeden prostor sdílí dva lidé. Třeba sourozenci. Bratr s bratrem, pokud zrovna jeden není rocker a motorkář a druhý přimáš slovácké lidovky, si dokáží vyhovět a stejně tak i sestry dokáží sdílet prostor, pokud jedna není emo a druhá pink barbie. Podoba pokoje, který sdílí bratr se sestrou se už může výrazně lišit a obsahovat napětí a často i přesně viditelné a rozeznatelné hranice.

A co prostor, který sdílí mnoho bratrů a sester (v Kristu). Jeden Pán, jedna víra a jeden prostor pojí nás. Sbor je složen z mnoha lidí různých vkusů. Tento pro-

stor by rozhodně neměl obsahovat napětí ani hranice. Má totiž sloužit jednomu společenství a jednomu Pánu. Ale co my víme, jaký prostor chce náš Bůh. Takže to společenství. Jak tak vzpomínám na nejkrásnější bohoslužebné zážitky, vybavuje se mi louka kdesi v Beskydech, obrovské a často nevkusné sály normalizačních kulturácků, chrám svatě Barbory v Kutné Hoře nebo před pár dny náměstí v Kolíně. Společenství proměňovalo prostor v chrám. A úkolem prostoru - sborové místnosti či kostela - je nebránit vytváření sborového společenství. Problém textu nad kazatelnu není jeho znění, délka, barva či samotná existence, ale to, zda jeho přijetí či odmítnutí nepovede k rozdělení sboru. ■

Co když na tebe svět něco ví, o čem nemáš zdání?
Na pánvi hlavy máslo jako sníh ti taje,
tvé vnitřní slunce každým hnutím zahřívá je,
a život nehýbat se brání.

Jonáš Hájek ze sbírky Suť

KRÁSA NEVĚSTY, LÍBEZNOST ŽENICHA

T. Matějovský

Dívka zpívá o svém milém. Jeho jméno, které představuje celou láskou proměněnou osobnost, v ní probouzí erotickou touhu. Tělesná krása a ideální tvary nevzbuzují smyslnou přitažlivost tolik jako láska. Tou milý „příjemně voní“ a stává se pro dívku i pro všechny v okolí nejkrásnějším a nejpritažlivějším mezi všemi.

Milá je stejně jako Sára, Rachab, Abígail a Ester nazvána nejkrásnější z žen. Jistě ne pro svůj vnější vzhled. Je přeci černá! Krásné a hodné oslavy není lidské tělo, ale především nitro člověka. Krásný je ten, který je plný lásky, lásku rozdává a laskavě se chová. A to je třeba vyslovit nahlas a oslavit. Jak jinak, než přirovnáním ke krásné královské klisně připravené a ozdobené pro slavnostní vyjížďku.

Ale něco je špatně. Dívka je černá. To ji ubírá na kráse, protože tahle barva je pravým opakem nádherných barev světla: červené a bílé. Spálilo ji slunce, když podle příkazu bratrů hlídala vinici. Proč ji tam poslali? Chtěli ji ukrýt a tak zabránit jejímu vztahu? Chránili její panenství a nebo ji chtěli ještě chvíli udržet v původní rodině? Těžko s jistotou povědět. Ale to, co má spolehlivě odradit, najednou nepůsobí. Naopak, přitahuje a vábí. Hlídačka vinice i přes svoji pohrdanou barvu zůstává pro milého velice přitažlivou. Stejně jako stany beduínů, které jsou sice vyrobené z černé kozí srsti, ale poskytují dobrý stín pro vydatný odpočinek. Ne pro nádheru, ale pro tuto vlastnost jsou krásnější než stanové houně krále Šalamouna.

Erotické obrazy vyjadřují sílu očekávání, touhu a lásku mezi dvěma lidmi. Stejně obrazy popisují vztah lidské duše věřícího člověka (milá) a Krista (milý). V obou

případech jde o to samé: o silný vztah lásky.

Ale pojďme v obrazech ještě dál: Naše nitro může být černé, ožehnuté hříchem, selháním nebo poznamenané různými životními úrazy. Může se stát, že přijdeme dokonce o to, co v životě víry pokládáme za nejdůležitější a spolu s dívkou musíme přiznat: ...neuhlídala jsem vinici vlastní... Órigenes z Alexandrie k tomu místu napsal: „Vztáhni tato slova na Pavla nebo na kteréhokoliv světce, jemuž leží na srdci spása všech, a uvidíš, jak si nevšímá své vinice, zatímco střeží vinice ostatních: Aby jiný získal, sám snáší lecjaké ztráty...“¹⁾ V milování stejně jako ve vztahu ke Kristu se dáváme naplno. Pro milého či milou riskujeme a nasazujeme všechny své síly. Proč by tomu ve věcech víry mělo být jinak? Musíme dbát na „přitažlivost naší duše“. Je třeba se proto ozdobit nejkrásnějšími ozdobami: poctivou láskou a upřímnou vírou. O ně s radostí pečujeme, aby byly žádoucí a „voněly“ Kristu i lidem jako milá, která ozdobila své tělo nardem (mast z rostliny *Nardostachys jatamansi*), myrhou (pryskyřice ze stromu *Commiphora abyssinica*) a hennou (barvivo z listů keře *Lawsonia inermis*), a tak podtrhla svoji dokonalou krásu a žádoucnost. Naopak ti, kteří o svoji víru lehkomyšlně nedbají, odpudivě páchnou. „Páchnou, hnisají mé rány pro mou pošetilost.“ (Ž 38:6)

Krásna nevěsty a líbeznost ženicha vede k naplnění jejich vztahu na loži v zeleni a v domě z pevných cedrů a vonících cypřišů. Duše toužebně vyhlížející Kristovu lásku se s ním setkává v nádherném vztahu.

1) Órigenés : *O Písni písní, Hermann a synové, Praha 2000, str.: 193* ■

BARVY, KTERÉ BYSTRÍ DUCHA

Marie Medková

Barbora Veselá je výtvarnice. Oslovila jsem ji, protože kromě jiného navrhuje řešení liturgických i jiných prostor v našich sborech.

Jak se stane, že vás někdo požádá, abyste udělala návrh?

Osloví mě farář nebo farářka, že s prostorem už dávno nikdo nic nedělal, a je to potřeba. Často jde o dávnou úpravu a teď to strašně zestárlo.

kostel Kolín, návrh B. Veselá

Řeknou třeba: Chceme vymalovat. Ale s tím pak souvisí leccos. Prostory jsou často zanešené různým nábytkem. Také je vidět bída doby, kdy interiér vznikal. Mizérie normalizační doby, kdy nebyly materiály. Omezený výběr, nic ryzího. Lidé z vlastních prostředků a svépomocí adaptovali, aby to aspoň nějak bylo. To bylo dobré pro stmelení společenství. Často jsou ale věci nešikovně udělané.

A hned víte, jak na to?

Ne, to ne. Někdy přijde nápad při prvním rozhovoru s panem farářem, kurátorem nebo někým ze sboru. Ale to není po každé. Pro mou práci je důležité, co se dozvím

od místních lidí. Třeba v Kolíně – „hudba a zpěv, to je projev naší zbožnosti“. Nebo jinde „ať světlo září“. Nebo „náš sbor roste jako hořčičné zrnko“. Je to pro mě inspirace. Snažím se vycítit, co o sobě vypovídají.

Podle čeho volíte barvy?

Já mám ráda barvy, barvou se dá leccos vyjádřit. Když je to bílé, je to čisté, neuráží to, tam se nedá udělat chyba. Ale barva působí na psychiku, vyjadřuje náladu prostoru, atmosféru prostoru.

A oni to chtějí jinak, nově, takže se snažím navrhnout jiné barvy než ty, které v interiéru už byly a zestárlý a kterých už mají dost.

Dáváte nějaké barvě přednost?

V modlitebnách a v kostelích mám ráda chladné barvy. Lidé mají tendenci říct: „My to tady chceme mít příjemný, teplý“. Ale já si myslím, že tyhle barvy patří do prostoru, kde lidé bydlí, kde se mají cítit pohodlně, v bezpečí, v klidu. Ale kostel je jiný prostor. Tam si taky musí připadat bezpečně a v klidu. Ale nemůžou si lebedit, hověť si, až usnout. Barvy chladné, jiskřivé, zářivé, brilantní pomáhají bystrit ducha i mysl.

S jakými materiály pracujete?

S lacinými :) Je mi jasné, že kamennou podlahu nikam nenavrhuju, je drahá. Samozřejmě mám radši dlažby nebo dřevo než koberec. Mám takový pocit, že lidé se chovají jinak v kostele s celoplošným kobercem – jako doma v obýváku.

Existuje nějaké centrum prostoru pro evangelický kostel?

Pro liturgické prostory je důležité místo okolo stolu Páně. Když jsem byla malá, tak o něj tolik nešlo. Možná je to tím, že dneska nechodí do kostela tolik lidí a není potřeba mít prostor úplně vycpaný lavicemi. Našich předků bylo strašně moc, takže la-

vice byly všude nastrkané, až ke zdi, až dozadu, úzká ulička. Nás je míň, takže je možné trochu prostor vyprázdnit, poslat tam víc vzduchu a osvobodit ho od přeplněnosti. Udělat okolo stolu Páně místo pro společenství. Kostel není prvotně místo služby, ale společenství. Slovo „ekklésia“ je totožné pro sejití i církev. A není to jen při večeři Páně, i rozmístění lavic a židlí může vyjadřovat společenství.

Jak docílíte toho, že je prostor nenásilně zdobný?

V naší církvi je to tradice, kdysi reakce

potřebují. Posezeníčka, koutek pro děti, hřiště, místo pro kávu a čaj, v létě přednášky, sborové události, seniorátní akce, hřiště. Myslela jsem na různé generace a na stromy, které jednou vyrostou a mají paměť.

Zahrada je kultivovaná část zeměkoule, kde je to jiné než okolní divoká příroda. Je to vlastně rajske místo.

Když chci něco dělat s prostorem, jaké si mám položit otázky?

Od lidí ve sboru nebo od faráře potřebuju slyšet:

sborová místnost, Šonov

presbyterna Veselí, návrh B. Veselá

na katolickou zdobnost. Nejdřív byly liturgické prostory ve stodolách, a potom v tolerančních modlitebnách – všechno bylo čisté, prázdné. My to pořád neseme s sebou. Jen si myslím, že už nevíme proč. Začíná se to ale proměňovat.

Jaké jsou největší nešvary?

V našich kostelích se o věci stará hodně lidí. Dělají to dobrovolně a respektují se a jsou na sebe hodní. „To sem dala tahle sestra, bratr připevnil tuhle poličku.“ Takže toho přibývá. Prostor je pak zanesený různými koncepcemi, které vyprchají, neslouží. Jen věci zůstávají. Pak asi „do kostela to stačí“.

Kromě místností jste projektovala i sborové zahrady – jak se to dělá?

Na začátku jsem poslouchala, co všechno

Co chceme o sobě příchozím povědět?

Jak my prožíváme svou víru?

Chceme být otevření veřejnosti?

Dohodneme se na křesťanském symbolu nebo nápisu?

Vždycky něco vypovídáme. Jestli nám záleží, jak to tu vypadá. Jak vážně to bereme. Co pro svou víru, sbor jsme ochotni udělat, si odříct nebo naopak tomu přinést. To všechno vypovídá o lidech, kteří do sboru chodí.

Děláte teď na něčem zajímavém?

Teď budu navrhovat křtitelnici. Máme jen dvě svátosti. Při bohoslužbách užíváme pěkné nádoby při Večeři Páně a při křtu si často vystačíme s malinkou konývkou. Myslim, že je dobré, mít i křtitelnici na očích.

Děkuji za rozhovor. ■

Teoretické a teologické (a taky osobní) postřehy Petra Tureckého.

K čemu mě prostor vede?

Otázka vztahu architektury - obrazu - prostoru mne vždycky zajímala. Katolický výtvarný chrámový prostor (architektura, uspořádání prostoru, sochařská výzdoba, umístění obrazů) mne pro svou bohatou a úctyhodnou tradici vždy nutil k porovnávání s prostorem evangelickým.

Jeden můj vnímavý kamarád kdysi poznamenal: „Evangelický kostel se třemi řadami lavic v hlavní lodi snad záměrně narušuje prostor tak, aby se člověk nemohl soustředit na modlitbu.“ Tento můj kamarád se mi přiznal, že se nedovedl kvůli tomuto uspořádání nikdy soustředit ani na slovo.

Místo toho musel vnímat disharmonii takového uspořádání: lavice nelogicky blokují cestu ke stolu Páně.

Někdo by řekl: ten člověk je nenormální. Co když ale je jen vnímavější k vztahu prostoru a architektury? Co když my ostatní takto reagujeme také, jenže podvědomě?

Skeptikovy výtky

Ptal jsem se tedy: Měl by mít liturgický prostor logiku? A jakou? Podřízenou přirozenému vnímání krásy a uspořádání prostoru? Podřízenou staletími pěstovanou estetikou?

Teolog by mohl odpovědět: to je ale podřizování se přirozenosti. A tady už jsme krůček od přitakání přirozené teologii. Že tedy člověk je vlastně v podstatě dobrý a že na Pána Boha lze najít nějakou metodu vtištěnou jím samým do naší lidské-pozemské přirozenosti.

Prostor, který by mohl napomoci modlitbě a soustředění? A už tu máme metodu na Pána Boha. Nene, raději budeme stavět záměrně hnsné prostory, vždyť člověk je továrna na modly. A tak dále.

Nutíme si klišé?

Neochota naší (západní) reformované teologie činit kompromisy. Neochota přiznat si, že ve světě mohou existovat dvě různé až opačné odpovědi na jednoduché otázky. To je slepá ulička západního rozumného člověka, odpovídá člověk poučený východní filosofií.

O pervertovanosti západního rozumu na poli výtvarného umění referuje tvrdě Pavel Florenskij. Florenskij má za to, že reformovaná tradice znásilňuje individualitu tím, že světu kolem sebe nutí své vlastní šablony-klišé. Říká: „Protestantská svoboda je atentátem na svobodu za pomoci slov o svobodě, nazpívaných na válečku fonografu.“ Byť je jeho názor dnes již téměř sto let starý, domnívám se, že je stále aktuální.

Florenskij velmi citlivě vnímá neschopnost protestantismu vnímat jinakost – čili jinou individualitu. Příkladem mu je zacházení s obrazem. Na libovolně vybraný materiál se nanáší schémata, která s ním nemají nic společného. Západní člověk se ptá: proč bych si měl dávat pozor na vztah mezi tématem a médiem?

Neopovrhuj prostorem

Jenže - není vztah náhodou podstatou vesmíru, jak nás učí Levinas a Buber? Není naše opovrhování prostorem - jeho potencí k duchovní harmonii mezi ideou a tvarem - výrazem naší vlastní totality? Mám za to, že vnímavá citlivost vůči prostoru - tedy jednomu z médií, které můžeme tvarovat a vytahovat z něj naopak zesílení duchovního významu, je nám, západním lidem stále cizí.

Vřele doporučuji k prostudování knihu Karla Stibrála, Proč je příroda krásná? / Estetické vnímání přírody v novověku, Dokořán 2005.

pokračování na str. 9.

JAKÝ JE VÁŠ OBLÍBENÝ PROSTOR A PROČ?

Tomáš Hubáček,
muzikant a režisér

Lesní chrámy, například některá tajná místa v bukových lesech Chřibů. Mají pro mne stejný význam jako křesťanské katedrály.

David Šorm, farář, člen COMu

Pohovka, je malým domovem. Můžeš na ní sedět, ležet a nejlépe pololežet. Můžeš se do ní ukrýt před světem s knihou, modlitbou, kytarou, s kafičkem a nejlépe s někým koho mám rád. Do každé sborovky aspoň jedna pohovka!

Marie Medková,
celocírkevní farářka
pro mládež

Asi „venku“. Jsem nejraděj na nerovných polních cestách s výhledem přes lány obilí. V kopcích. U studánky v lese. Venku vnímám nepojmutelnou šíři stvoření. Odpusťte mi ten termín. Přesahuje mě, a zároveň zahrnuje. Jsem příjemně maličká a bezvýznamná, ale jsem. Žasnu, cítím radost, vnímám, kam patřím. Prostě je mi fajn...

Marta Kellerová,
výtvarnice

Pro bohoslužebné účely mám raději klasický kostel než modlitebnu. Podstatné však pro mě je, s kým prostor sdílím.

Miroslav Gabriel Částek,
herec, člen laického sdružení sv. Dominika

Kostel, jsem tam doma.

**Lister, 3. technik kosmické lodi
Červený trpaslík**

Ten náš - všechny ostatní prostory jsou divny. Gelfskej prostor mi ani nepřipomínáte, ještě teď je mi šoufl, když si vzpomenu na svoji svatební noc, do neprostoru málem zahučela Kotchanská, prostory, kde jsem hologram já a ne Rimmer mi nahánějí hrůzu a to, co se stalo v paralelním vesmíru radši ani nezmiňuju...

Jaroslav Pechar, farář, člen COMu

Oblíbený prostor se mi váže na oblíbené tváře. Nezávisle na tvářích mám rád vnitřek našeho auta - hodně jsem toho naježdil sám a získal tak mnoho času pro přemýšlení i modlitby.

Svět - mohu se zde volně pohybovat.

Prostor? park, protože tam není škola ani práce a při tom tichu se dá tak pěkně přemýšlet. Není tam nic, co je zodpovědné...

Kaple sv. Markéty u kostela „Františkánský klášter“ v Plzni - nádherná gotika s freskami a úžasnou akustikou.

Knihovna. Proč? Spousta knih volajících po vypůjčení, klidné prostředí odtržené od okolního světa.

Když hraju v kostele na klavír, netíží mě žádné starosti.

Prostor: přiměřený - někdy velký, ale spíš menší, teplý a měkký - hlavně tam, kde jsou přátelé a kde můžu být sama sebou.

Mým oblíbeným prostorem je můj malý a útulný pokoj. Dále je mým oblíbeným prostorem každá místnost, kde jsou fajn osoby.

Prostor, kde není dusno a dobře se v něm dýchá.

Volný.

Můj pokojíček a postýlka doma. (Jsem přes týden an intru - tak jsem ráda doma.)

Naše zahrada. (Ráda si v létě čtu na lavičce pod stromem.)

Otázka příště: „Jak má být církev vidět?“

Odpovědi na adresu: bratrstvo@evangnet.cz s předmětem VOX POPULI do 29.10. 2009

pokračování ze str. 7.

Dozvíme se tam, že poslední, kdo se byl ochotný filozoficky zabývat estetickým působením přírody, byl Kant. Po něm už vnímavost pro přírodní prostor mizí. Dochází k jakémusi zbarbarštění. Bohužel tento rys se nevyhnul ani katolické tradici, plodné sepětí teologů s význačnými architekty a umělci v masové míře známe naposledy z období

exteriér reformovaného kostela

baroka. Mám za to, že tento vývoj souvisí s bujením technicko-industriální společnosti.

Toužíme po harmonii – duchovní rozměr prostoru

Dnes je mnoho lidí nadšených východními přístupy. Západní člověk touží (podvědomě?) po harmo-

nií. Závídí Japoncům i Číňanům jejich zahrady, jejich architekturu, jejich cit pro krásu přírody, pro vztah architektury s přírodou, kterou jsme ztratili někdy v baroku. Ne všichni. Umělci tento rozpor vnímali vždy. Ukázali ostatním, že příroda je krásná a je v ní přítomný duchovní rozměr, ať už si o tom protestant myslí cokoli. Nakonec - díky romantismu v umění dnes chodíme do přírody a obdivujeme ji.

Číňané (kteří darovali kulturu Japoncům) od prvopočátku dovedli v krajině odhalovat velmi důležitý duchovní rozměr a naučili se jej ztvárňovat výtvarně. Také dovedli vnímat médium, na které své obrazy zachytávali i prostředky, kterými tak činili. Ne nadarmo byl západní svět zcela oslněn a šokován objevem východního umění.

Nechci tímto článkem říci, že se musíme zřeknout vlastní tradice a převzít šmahem východní přístupy. To by byla samozřejmě další totalita. Chci jen upozornit na důležitost vnímání vztahu prostoru a jeho výtvarného uchopení. Upozornit i protestantskou reformovanou dušičku, že by tento typ vztahu neměla podceňovat, ale věnovat mu náležitou pozornost. ■

KDYŽ OPRAVDU NĚCO CHCI

Adéla Maříková

Petrovi je 24 let a má invalidní důchod. Už od školy bylo jeho největší ambicí pracovat. „Chtěl jsem získat normální práci, kterou bych zvládl. A když něco opravdu chci, tak za tím musím jít.“ Takový je jeho postoj k životním překážkám. Je to ten nejdůležitější předpoklad k tomu, aby navzdory zdravotnímu hendikepu vedl normální život.

Dodnes Petr nadšeně mluví o tom, jak byl malý kluk a představoval si, co by chtěl jednou v životě dělat. „Chtěl jsem pracovat v lese. Pravidelně jsem s dědou do lesa chodil a on mě učil, jak sázet malé stromky, jak poznat špatný strom a jak se o ty stromy starat. Děda byl lesník a něco podobného jsem chtěl také dělat.“ Jenže osud mu nepřál a Petr se přihlásil na odborné učiliště, obor kuchař - číšník. Byl přijat a po třech letech obdržel výuční list.

Presto bylo zprvu těžké získat běžné zaměstnání. Ale Petr je podnikavý, a tak začal dojíždět do plzeňského denního stacionáře ČLOVÍČEK, který je zaměřen na rozvoj sociálních dovedností. Úspěšně prošel výběrovým řízením a jako kandidát s dobrými předpoklady a velkou motivací byl v prosinci 2005 přijat do programu pracovní rehabilitace.

„Naučil jsem se v praxi plno věcí, které znám teoreticky ze školy a které se mi také hodily v mé nové práci. A našel jsem si tu nové kamarády.“

V listopadu 2006, tedy po necelém roce, Petr program pracovní rehabilitace úspěšně absolvoval. Vedle kavárenských znalostí získal také větší povědomí a kompetence k tomu, aby byl schopen nalézt a udržet si dlouhodobě zaměstnání na trhu práce. Naučil se plnit své pracovní povinnosti, správně komunikovat s lidmi a řešit pracovní i soukromé problémy. Ke kvalitě práce, kterou Petr v Kačabě odváděl, jeho bývalý instruktor poznamenal: „Petr je zodpovědný pracovník, oceňuji především aktivitu při učení se novým věcem a spolehlivost. Pracuje pozitivně naladěný, což dokáže přenést i na spolupracovníky.“

Petr v práci

Po skončení rehabilitace si ještě Petr musel chvíli na svůj velký den počkat. „Sice jsem byl měsíc doma, bylo mi trochu smutno, ale neměl jsem obavy, co budu dělat, v té době se už totiž rýsovala práce u firmy, kde jsem byl během pracovní rehabilitace na praxi.“

Petrovo očekávání se naplnilo, a tak v lednu 2007 jako pracovník ve výrobě rozšířil řadu zaměstnanců firmy Omex group s.r.o.

Jeho pracovní náplní je výroba baget, hamburgerů a sendvičů. Petr zde úspěšně pracuje již třetím rokem. „Zatím mě to stále baví a do práce se těším.“

Petr má v současné době mnohem méně volného času než dříve. Částečně odpočívá a částečně ho tráví tvůrčím způsobem. „Když je hezky, sedím venku se svým psem. Ale také už dva roky dělám bubeníka v pěveckém souboru Duhové děti. Pravidelně vystupujeme v Plzni, ale také jezdíme do zahraničí. Hráli jsme například v Portugalsku, v Itálii nebo ve Vatikánu.“

A na to, že dostal možnost absolvovat pracovní rehabilitaci v Kavárně a čajovně Kačaba a uspěl tak na otevřeném trhu práce, vzpomíná Petr se slovy: „Kačaba podstatným způsobem ovlivnila to, že dnes mám trvalé zaměstnání, které se mi líbí. Nikdy na ni nezapomenu! Naučil jsem se věci, které si budu pamatovat do budoucna a jsou pro práci i pro život důležité.“

Adéla Maříková, chráněná dílna Kačaba, DČCE středisko v Plzni

Nese farářka úděl bezdomovkyně se všemi břemeny? Nalévá v neděli krabicové víno? Odvrací se od ní spolupracovnice kvůli zápachu? Přišla také při zdímnutí na lavičce o doklady?

Zda se mladá farářka sama rozhodla postoupit zkušenost s bezdomovectvím, nebo zda to bylo součástí tajného dodatku její povolací listiny, nevíme. Ale budeme nadále pátrat. V každém případě její spolupracovnice z Oddělení mládeže úpěnlivě prosí, aby už tuto zkušenost ukončila, jinak s ní v jedné malé kanceláři nevydrží.

Miriam v práci

TAJEMNICE-FARÁŘKA MLÁDEŽE A BEZDOMOVEC!

Tajemnice-farářka mládeže Marie Medková nemá střechu nad hlavou. Oficiální zdůvodnění ÚCK tvrdí, že byt farářka dostane v prosinci, až bude uvolněn, a do té doby může dojíždět. Nám se však podařilo odhalit pravdu!

Za jejím bezdomovectvím je ve skutečnosti snaha o přiblížení se životu dosud opomíjených evangelických subkultur a o lepší vzájemné porozumění. Informace o přítomnosti farářky v nedávno vyklizeném squatu na Albertově se však nepotvrdila. Sama farářka tvrdí: „Náhodou jsem šla okolo při svých toulkách Prahou po stopách reformace. A navíc, já střechu nad hlavou mám a to nejenom jednu.“

Předseda (od ledna zanikající) Evangelické komise pro askezi tomuto počínání tleská: „Každý představitel církve by se měl aspoň na pár měsíců, když ne let, ponížit na úroveň nejubožejších, a tak být Bohu i bližním blíže. I František z Assisi prý záviděl vředy. Tak proč bychom nemohli i my!“

Co se děje za těmito dveřmi?

ODDĚLENÍ MLÁDEŽE (OM) PŘICHÁZÍ O VÝKONNOU PRACOVNICI!!

Miriam Richterová, dříve známá jako Junová, opouští oddělení mládeže. Za odchodem a změnou jména ale není peněžní skandál ani kiks při organizaci Sjezdu! Miriam přechází pouze do jiného oddělení. Na přímé dotazy našeho investigativního týmu odmítla odpovídat, ale my přesto vyptárali, PROČ!

Miriam se o prázdninách vdala a její **MANŽEL SI NEPŘEJE**, aby dále pracovala na OM. Důvod? Naučit se hospodařit. Totiž vést a spravovat domácnost. Miriam totiž přechází do oddělení fundraisingu, což je dobrá škola každé hospodyňky! Nevěříte? Napíšte si grant a uvidíte!

E-Bulvy jsou tu pro vás! Své otázky, nápady a náměty pište na e-bulvy@seznam.cz!

JOHN REUBEN

Tomáš Koutecký

Syn metalové mámy

Když řeknu, že jeho máma vlastní death-metalovou nahrávací společnost, možná si někteří z vás představí chlápka s dlouhými černými vlasama, tetováním až po bradu a kytarou proklatě nízko u pasu. Budu vás ale muset zklamat. Nebo naopak potěšit. Johnu Reubenovi je blízký mikrofon v ruce, dobré verše v ústech a pevné beaty, na kterých může stavět. Jednoduše je tu řeč o schopném bělošském rapperovi s židovským původem.

První battly

John se narodil v Pataskale, Ohio, USA v roce 1979 a už ve svém raném mládí začíná psát poezii. Užívá si život na farmě, do jejíhož okolí začali postupně přicházet mladí z New Yorku. Ti ho také vystavili vlivu různých hudebních stylů a John tak začíná vkládat svoji poezii do hip-hopových linek a ve svých patnácti letech se začíná účastnit prvních rapových battlů v Columbusu. Od té doby uplynulo pár let, John vydal svoje první nezávislé EP album *Monuments* a díky němu si ho všimlo vydavatelství Gotee Records. Nabídl mu spolupráci a tak v roce 2000 může pod jejich křídly vydat své první album, *Are We There Yet?*.

Co vás na jeho hudbě zaujme

I když se sám nebojí nazývat rapperem, jeho hudbu byste těžko uzavřeli do nějaké ohrádky hudebních žánrů. Ovlivněn mnoha styly, po spolupráci s dalšími umělci, kromě hip-hopu jsou v Johnově hudbě jasně rozeznatelné prvky funku, rocku i popu. A to od prvního alba, až do toho posledního, *Word Of Mouth* (2007). I když to je hudebně (a nejen tím) trochu jiné než alba předchozí. Všechna předchozí si produkoval sám, produkci *Word Of Mouth* měl na starosti Joe Baldrige. Učil se také víc spolupracovat s dalšími umělci a podle jeho slov to bylo velkým obohacením pro něj samotného i vznikající nahráv-

ku. Například ve skladbě *Make Money Money* byla na začátku jen jednoduchá banjo linka, k té se přidal refrénový nápěv a na ně se začaly nabalovat další nástroje a linky. Výsledkem je skvělá skladba s bluesovým nádechem. Na druhé straně když se zase zaposloucháte do úvodní skladby *Out Of Control* alba předchozího, *The Boy vs The Cynic* (2005), uslyšíte slušný rockový nášup a podobnost se stylem Linkin Park vám pravděpodobně neunikne.

Čím žije a o čem zpívá

John Reuben je tak trochu vtipálek. Teda aspoň co se textů týče. A zvlášť jeho starších kousků. Ale nejsou to jenom zábavné písničky nebo vtip a humor sám o sobě. Spíš jde dost často o sarkasmus nebo se prostě snaží ukázat na témata a problémy jemu blízké a dívat se na ně z nadhledu (například v písni *What About Them?*). Postupem času se ale stává trochu serióznějším. Možná je to tím, že je o něco starší, ale spíš, jak sám říká, se snaží si nahrávky užít a být zábavný i bez nutnosti dělat si ze všeho srandu.

Originalita

To co je Johnovi určitě blízké, je originalita. Jednak po té hudební stránce, ale rozhodně i co se týče textů. A touhu po originalitě a svébytnosti lidí jako takových vyjadřuje třeba v písni *Do Not*:

Do not tell me what I can and cannot do when I rock...Why is it as humans we cling on to only what we know / never expanding and stepping out our comfort zone... (Neříkej mi co můžu a co nemůžu dělat když pařím...Proč to, že se jako lidé držíme jen toho, co známe / nikdy nevycházíme ven z našeho bezpečného prostředí...).

INSTANTNÍ PROGRAMY

LÁSKA V BIBLI

Marie Medková

Metoda práce s Biblií: Doplnění textu

Pomůcky: A4 s připravenými texty, psací potřeby

Postup: Připravte si biblický text na A4 tak, že slova, která mohou účastníci doplnit podle sebe, nahradíte prázdným okénkem.

Chvalozpěv na lásku (1 Kor 13)

1. Kdybych mluvím _____, ale lásku bych neměl, jsem jenom _____.

2. Kdybych měl dar prorocství, rozuměl _____ a obsáhl _____, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.

3. A kdybych rozdál _____, ano kdybych _____ sám sebe _____, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

Listy rozdejte do skupin nebo jednotlivcům. O rozdělení do skupin se rozhodněte podle počtu účastníků. Pokud se rozhodujete mezi individuální práci a práci ve skupinách, vězte, že práce ve skupině se většinou osvědčuje lépe! Ideální skupina je po 4 osobách.

Cíl metody: Přivést účastníky k přemýšlení nad smyslem textu a naformulování smyslu textu vlastními slovy tak, aby vyjadřoval, jak je konkrétně oslovuje.

Metoda může být doplněním výkladu i rozjezdem pro výklad či diskusi nad biblickým textem a tématem.

Tip: Někdy můžete pro jednotlivé skupiny zvolit různé texty, které se mohou doplňovat!

Uvádíme ukázky textů i s vypracováním účastníků zimního kurzu v Křížlicích 09:

A) Chvalozpěv na lásku

B) Píseň písní 5 a 7 – ukázka navazující práce ve skupinách dívek a chlapců

A)

Zadání: *Doplňte chybějící podle sebe (ne podle Bible)!*

Chvalozpěv na lásku (1 Kor 13)

1. Kdybych mluvil pravdu, ale lásku bych neměl, jsem jenom lhář.

2. Kdybych měl dar prorocství, rozuměl řeči zvířat a obsáhl Ottův slovník naučný, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.

3. A kdybych rozdál všechno své kapesné, ano kdybych odkázal sám sebe pro výzkum nemocí,

ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.

4. Lásku je nekonečná, lásku je prima a fér

5. Lásku je moudrá, nehledá pošetilost, nedá se koupit, nepočítá peníze.

6 Nemá radost z rozkolu, ale vždycky se raduje ze shledání.
7 Ať se děje cokoli, láska vydrží, láska nezklame, láska pomůže, láska neublíží.
8 Láska nikdy nezanikne. Proroctví - pomine; jazyky - ;
poznání - zevšední.
9 Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné;
10 až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno.
11 Dokud jsem byl dítě, důvěřivý jako dítě, rozkošný jako dítě, naivní byl jsem jako dítě; když jsem se stal velkým, miluji to, co je dětinské. 12 Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.
13 A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska.

Chvalozpěv na lásku (1 Kor 13)

1 Kdybych mluvil o lásce, ale lásku bych neměl, jsem jenom pokrytec.
2 Kdybych měl dar proroctví, rozuměl bych snům a obsáhl celou Bibli, ano kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem.
3 A kdybych rozdal vše, co mám, ano kdybych dal i sám sebe přátelům, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.
4 Láska je dar, láska pomáhá a chrání.
5 Láska neodsuzuje, nehledá chyby, nedá se koupit, nepočítá ne-duhy.
6 Nemá radost z neštěstí, ale vždycky se raduje -.
7 Ať se děje cokoli, láska přetrvá, láska byla, láska bude, láska je.
8 Láska nikdy nezanikne. Proroctví - možná; jazyky - dejme tomu;
poznání - pravděpodobně.
9 Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné;
10 až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno.
11 Dokud jsem byl dítě, smál jsem se jako dítě, smýšlel jako dítě, miloval jsem jako dítě; když jsem se stal dospělým, ušel jsem to, co je dětinské. 12 Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.
13 A tak zůstává víra, naděje, láska - ale nejlepší z té trojice je láska.

B) Píseň písní 5 a 7

Zadání: *Doplňte chybějící podle sebe (ne podle Bible)!*

Kluci:

- 1b Co na Šulamítce uvidíte?
 Že tančí táborový tanec!
- 2 Jak krásné jsou tvé nohy v opáncích,
 knížecí dcero!
- Křivky tvých boků jsou bohužel zakryty oděvem (jaká škoda),
 dílo samotného Boha.
- 3 Tvůj pupek je těžko k nalezení,
jelikož ty máš pupíček!
 Tvé břicho je hebounké,
jako polštář sametový
- 4 Dva prsy tvé jsou jak hrby velblouda,
který by právě napojen.
- 5 Tvé hrdlo je jak vychlazená dva-
náctka,
 tvé oči - diamanty zdobící
tvou postavu
- Tvůj nos je jak roztomilý zobák orla
na tvém obličejí,
 zkoumavě pozoruje okolí
- 6 Tvá hlava se tyčí nad horami tvého
poprsí,
 vrkoče tvé hlavy jsou mi v noci mís-
to deky.
- Král je proti tobě suchar.
- 7 Jak krásná, jak líbezná jsi,
 láska, při měsíčku!
- 8 Postavou se podobáš mé manželce
 a svými prsy se blížíš dokonalosti
- 9 Řekl jsem: „Vystoupím ze svazku
manželského,
 abych si tě vzal.“
- Tvé prsy ať jsou stále stálé,
 dech tvého chřipí ať mohu každý ve-
čer cítit,
- 10 patro tvých úst ať je vlhčeno mým
jazykem.
- 9 Jaký je tvůj milý, že je nad Miláčka,

Holky:

- ty nejkrásnější z žen?
 Jaký je tvůj milý, že je nad Miláčka,
 že nás tak zapřísaháš?
- 10 Můj milý je charismatický,
 významnější vládců.
- 11 Jeho hlava je chápavá a jasná,
 jeho kadeře jsou vždy umyté,
 černé jako havraní křídla.
- 12 Jeho oči jsou jiskřivé jak
 nad zemí hvězdy,
 v mléce vidím jeho odrazy,
 podobné úžasnému.
- 13 Jeho líce jsou oholené, slouží jako,
 schránky jeho krásných bílých zubů,
 jeho rty jsou plné slov,
 z nichž kane moudrost a láska.
- 14 Jeho ruce jsou pracovité a šikovné,
jemné a něžné,
 jeho břicho je _ .
- 15 Jeho stehna jsou nic proti jeho očím,
 spočívající na nic proti jeho očím.
 Vzhled má jak „jak...to vám nedokážu
popsat
 je ztepilý jak smrk.
- 16 Patro jeho úst je klenuté,
 on sám je jako naše snění.
 Takový je milý můj, takový je můj přítel,
 jeruzalémské dcery.

Ráno...

český text Pavel Jun

inspirováno písní B. Dylana Where Teardrops Fall

Musical score for the song 'Ráno...'. The score is written in G major and 6/8 time. It consists of six staves of music with lyrics in Czech. Chords are indicated by letters G, D, C, and c above the notes. The lyrics are: na ne-bi tan - čí an-dě - lé pl-né je zla-tých stop po - čí - tám hvěz - dy nes-mě - le sto - py je - jich bot jab - loň po mand - lich za - vo - ní mě nik do ne poz val zůs - tal jsem sám a na ze - mi noc za - čí - ná at' přij - de rá no a ne be sa - mo po - mů - že spříz - ňá ním že Te - be Bo - že če - kám jak vy - prah - lá ře - ka, jak noč - ní strá - že sví - tá - ní.

Potom kolem jedné z hvězd
nebe se zavlní
jako když k oponě z jeviště
někdo se naklonil

Dívá se a já ho nevidím
nevidím jeho tvář
jabloň po mandlích zavoní
noc začíná

At' přijde ráno, a nebe samo
pomůže s přiznáním
že na Tebe, Bože, čekám,
jak déšť vyschlá řeka,
jak noční strážce svítání.

INSTANTNÍ PROGRAMY

U UČNŮ

P. P. Payne

Byl v učňovském středisku u holiče, dospěl jsem k velké nespokojenosti, anžto mě opižlali jak se patří. Nehodlal jsem nadále čekat, až mistrová vše napraví, dá-li se co napravit; snad jen velmi krátkým sestřihem, či spíš vyholením. Chtěl jsem odejít, ale byl jsem požádán o zaplacení. Mistrová řekla: „Jednoho kolibříka,“ což znamená

500, protože na bankovkách je zobrazen kolibřík. Vzpomněl jsem si, jak se mi jednou zdál sen, kterak jsem v rozkošné hospůdce s příjemnými spolustolovníky seděl, avšak bez zaplacení jsem se probudil, takže za mne museli ti bodří chlapi vyrovnat účet a já se jim pouze v duchu již bdělý omlouval; naopak v případech kadeřníka bych si

jistě vyčítal, kdybych byl uhradil kolibříkem. Proto jsem v klidu a bez zaplacení odešel od těch nevycválaných učňů a učnic v jistotě, že se mohu, budou-li mě pronásledovat, kdykoli bez okolků probudit. A vskutku toho učně, který mě tak nehorázně opižlal, jsem ucítil najednou v patách, ani jsem se nemusel ohlížet, a bylo mi jasné, že je to on. A kruci, ne a ne se probudit! Hnal mě až na předměstí, do otevřené krajiny. Tam kolibříci a jiní ptáci vzlétali. Proměňovali se v samoletky, mechanismus létání, stroječek, skřýdla, ocásek i pružinky obnažovali. Nenápadně šustili – ale tohle jsem si asi už vymyslel. Drželi se nahoře a zase přistávali. Bože, to byla krása! Ani mi už nevadilo, že budu dopaden, jenom jsem toužil pozorovat létavce oblohu křížující bez přestání co nejdéle. A učeň tam stál vedle mne s otevřenou pusou. Pak si vzpomněl, chytil mě za loket a pravil: „Tak půjdeme.“

Ilustrace : Kateřina Kabešová

KRÁL KRÁLŮ

Roman Mazur

Když Ježíš kázal, refrémem jeho zvěsti bylo toto: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží.“

Na jednu stranu je to jasné a srozumitelné: V ideálním případě králové vedli své země k rozkvětu a zaručovali jim vnější i vnitřní bezpečnost. Král starověku byl i nejvyšším zákonodárcem a soudcem. Proto měl také zajišťovat spravedlnost a právo, a to i chudým a bezbranným. Pod vládou dobrého krále mohl jeho lid žít v pokoji, plnosti, spravedlnosti a jednotě.

Na druhou stranu může řeč o Božím králování vzbudit řadu napětí a otázek: Který pozemský král tento ideální nárok kdy naplnil? Vždyť i David jako nejlepší izraelský král za sebou zanechal mrtvého Urijáše a znectěnou Betšabe! A kdy přijde a jaký bude ten král, který přijde od Boha? Proto Ježíš metaforu Božího království musí vyložit mnohými dalšími metaforami - podobenstvími. Protože i když bude Hospodinovo panování v něčem podobné těm pozemským, v mnohém bude úplně jiné.

Vynikající zkratkou tohoto napětí je pak chvíle, kdy Ježíš jako uchazeč o Boží králování (či jako Boží královský princ) přijíždí do Jeruzaléma - na oslíku. Kdo to kdy viděl, aby král přijížděl na oslu? Králi přece sluší bujný oř, mocný a silný! Nebo podobně: Ježíš hovoří o svém království a slávě otevřeně, když stojí před mocným úředníkem Pilátem - zbičovaný a spoutaný. Králové mají přece být vždy pány situace! Ano, Ježíš je Božím králem. To o velikonoční neděli ukáže jeho vzkříšení - jedinečný Boží čin přiznání k tomuto podivuhodnému muži. Ale je králem z úplně jiného těsta než naši běžní vládcové.

Právě Ježíšovi jako Králi králů patří budoucnost. Právě jemu se jednou budou všichni zpovídat - mocní našeho světa, i my prostí „poddaní“. Proto platí až do dnes i Ježíšův apel k přípravě na definitivní příchod Božího království: „Čiňte pokání a věřte evangelium“. Jako Ježíšovi vyznačiči smíme a máme už dnes brát jeho autoritu ještě vážněji než autoritu poměrů a vlád našeho světa. ■

božský vtipy

DOPIS OSMÝ

Šimon

Neznáma žena s dítětem, r.1815-1825, Old Sturbridge Village.

Milá Eliško!

Mám trochu nepříjemný pocit. Asi si budete muset přestat psát. Z narážek několika známých mám divné tušení, že tyhle dopisy čte kromě mé ženy a Tebe ještě někdo jiný. Nejde o mně, ale přece jen máme oba rodinu a malé děti...

Je zajímavé, co píšeš o tom, že Jáchyma často někdo tluče lopatičkou na pískovišti. Připomnělo mi to jednu

strašně zajímavou knihu, u které jsem myslel na svůj dopis o tom, co má otec naučit své děti. Ta kniha se jmenuje Pozor, srdce muže a napsal ji John Eldredge. Staví role muže a ženy do kontextu biblických příběhů a to překvapivě citlivě a moudře. Nestraní přítom mužům, jak bych po svých zkušenostech od Američana čekal. A nesouhlasí ani s opačnou moderní snahou udělat z „divokých bytostí, stvořených pro dobrodružství“, navoněné usměvavé profesionály, kteří si zbytky nespoutanosti v srdci vybíjejí agresivitou za volantem. Našel jsem v té knize mnoho odpovědí na svoje skryté otázky. Napadlo mě třeba poprvé v životě, že jsem něco ztratil, když jsem vyrostl bez televize a bez vojny. A vychován silně pacificky. Skoro úplně mi chybí některé vzorce chování. Jako dospělý se například pozdě a dost těžko učím aktivní obraně proti agresí. A kdybych třeba v zájmu ochrany své rodiny nebo svých práv potřeboval i útočit jako první, asi bych dlouho váhal, jak mám tu „lopatičku“ vzít do ruky.

Co se týče oslovování, asi bys z Markétky

lezla po zdi. Nejen, že mi celkem často říká tatínku (naštěstí před dítětem), ale dokonce začala občas říkat Barborce „miláčku“. No, já jim prý zase oběma říkám „myško“. Nic ve zlém, ale neříkáte si i Vy víc „tlapko“ a „medvěde“ než jmény? Už i já jsem začal používat množné číslo a ptám se během dne po telefonu: „Ahoj kočky!“ Asi to odráží i stále neustupující, ba sílící vazbu mezi matkou a dítětem, kvůli které někdy jakoby dokonce obě splývaly. A být manželem takové dvouhlavé, ehm, bytosti, není zrovna jednoduché. Na jednu stranu mám doma „dvě krásný ženský“, který mi po příchodu z práce obě běží vstříc. Na druhou stranu je Markétka pořád hodně unavená a někdy mám pocit, že možná víc ta únava než mateřství v ní potlačuje ostatní ženské složky osobnosti. O to vzácnější je, když se někdy nečekaně projeví. Kéž by to bylo častěji. Ale ač v srdci neandrtálec, jsem snad vzdělaný muž třetího tisíciletí, že, takže bych si neměl stěžovat. Natož, když je Markétka v rámci možností úplně úžasnou maminkou. Mám dojem, že trochu podvědomě volí sto procentnost — když už byla jednou vržena do pozice matky, snaží se tady a teď obstát na jedničku. Stěžuje si, jak jí to nejde, ale já bych jí dal i hvězdičku. To víš, že by taky chtěla začít alespoň na část úvazku pracovat. I vzhledem k tomu, co jsem psal výše, si myslím, že by jí to moc prospělo. Musel by nám ale někdo pomoci, což zatím není na obzoru — já si pravidelně volno z práce na hlídání vzít nemůžu a jesle nepřipadají v úvahu.

My máme aspoň to štěstí, že když už Barborka (tak na půldruhou hodinku za týden) vidí jednu z babiček, může se zbláznit radostí, klidně by jenom seděla na zemi, koukala se na ni a chtěla se na celé kolo. Padám únavou. Pa! Pozdravuj! Tvůj Šimon

REBELOVÉ, VLÁDNÍ VOJÁCI A OBUA

O. Richterová

Christopher Obua Ogwetta se narodil roku 1963 v Ugandě. Působil jako farář v Súdánu. Po opakovaném věznění a mučení uprchl z domova a následně přežil únos do buše. O těchto zkušenostech i o životě azylanta v Dánsku jsem s Obuou mohla mluvit díky Davidu Touškovi, který ho již potřetí pozval do Čech. Bohužel jsem Obuu nezažila při kázání, kdy prý je velmi osobní a autentický. Při našem rozhovoru jsem přece jen cítila určitý odstup.

Říkal jste, že jste měl šťastné a spokojené dětství. Kdy se váš život změnil? Proč vás zajali nejprve súdánský vládní vojáci a pak ugandští rebelové?

Moje rodina pocházela z jižního Súdánu. Když tam v 50. letech začala první občanská válka, uprchla do Ugandy, kde byl mír. Vyrostl jsem tam, v roce 1971 ale začala válka i v Ugandě a my se pak vrátili do převážně křesťanského (a částečně animistického) jižního Súdánu. V letech 1973 – 1983 se nám v jižním Súdánu ještě žilo dobře, pak ale arabská vláda sídlící v severním Súdánu chtěla zavést právo šaría. Lidé v jižním Súdánu proti Dárfúru začali bojovat.

Jak jste se do toho zapletl vy?

Já se nezapletl, ale v červnu 1992 se bojovalo v naší oblasti, okolo Juby. Já tehdy byl farářem. Kazatelem. Jednou, krátce poté, co rebelové vstoupili do Juby, jsem byl zatčen na základě křivého obvinění, že jsem jim pomáhal. Já ale žádné rebely neznal. Stačilo nějaké nepravdivé udání, podobně zatkli mnoho dalších.

Co podle vás byly skutečné důvody zatčení?

Měl jsem doma na zdi mapu a vládní vojáci tvrdili, že jsem pomocí této mapy dával pokyny rebelům. Přitom jsem ji dostal z kanceláře, kde jsem předtím pracoval. Byla to naprostá hloupost.

Byla to tedy jen náhoda?

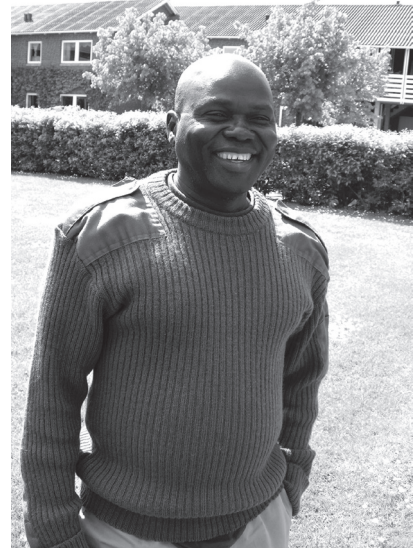
Byly za tím i jiné motivy. Farář totiž lidem říká pravdu. Dám příklad: vláda řekne, že bude očkovat děti. My se ale dozvíme, že ve skutečnosti dětem dají látky, které jim v budoucnu znemožní mít děti. Tak jsme o tom informovali. Někteří faráři se báli, ale ordinovaný farář má být hlasem těch, kdo hlas sami nemají. Musí říkat pravdu, i kdyby proto měl zemřít. Zemřít pro pravdu je v pořádku.

To mnoho lidí nedokáže ani říct, ani žít.

Mnoho lidí se bojí o sebe i o svoji rodinu. Ale když Ježíš dal život, co teprve my? I my máme sloužit Bohu beze strachu, děj se co děj. A říkat pravdu. Katolická církev v Súdánu mluví často otevřeněji než naše protestantská. Farář ale přeci nemůže jen koukat okolo, jaká bezpráví jsou na lidech páchána.

Ale co vaše rodina? Vaše děti se nijak rozhodnout nemohly...

Já přísahal před svým biskupem na Bibli, co budu v životě dělat. A Bůh je schopen ochránit mé děti stejně jako mě. Navíc děti v Súdánu dobře vědí, o co jde. Když mě zatkli, bylo mé dceři šest, ale rozuměla tomu. Říkala vojákům: kam berete tátu, on nic neví! Jeden voják jí to věřil, ale druhý říkal: ne ne, je to farář, komunikuje s povstalci.

Zatklí vás tedy vládní vojáci...

Odvedli mě 23. 6. 1992 do podzemních kobek, bez jídla a bez vody jsem tam strávil tři týdny. Velice mě to vyčerpal. Pak mě vzali do obávaného White House, kde Národní islámská fronta vraždí lidi. Někteří z mých kolegů se odtamtud nikdy nevrátili. Já jsem dál působil jako farář. Mnohokrát mě ještě zajali, až mi jeden vládní voják řekl, že opravdu musím ze země. Že mi jde o život. Odešel jsem z Juby do Ugandy do zařízení pro uprchlíky. Tam jsem tři roky pracoval jako farář a pomáhal jsem distribuovat humanitární pomoc, také jsem se vracel do jižního Súdánu s oblečením, botami, jídlem, hygienickými potřebami či věcmi potřebnými pro přípravu jídla. Má rodina zůstala v Jubě. V červenci 1998 mě unesli ugandští rebelové do buše. Důvod? Prostě unášejí lidi. Starší většinou zabijí, z mladších udělají vojáky. Já byl po třech dnech pochodu buší naboso tak vyčerpaný, že jsem je i žádal, aby mě zabili, ale odmítli. Jeden můj přítel ze skupiny jihosúdánských rebelů, přes něhož jsme v j. Súdánu distribuovali humanitární pomoc, mi vyslal na pomoc vojáky. Unikl jsem z příšerné přestřelky v buši jen velkou boží milostí.

A proč jste se rozhodl emigrovat?

Protože jsem sám tolik trpěl a viděl jsem, že mnozí odcházejí, rozhodl jsem se také odejít. Chtěl jsem mít konečně klid. Také jsem chtěl, aby mé děti mohly za mnou a získa-

ly lepší vzdělání. Napsal jsem žádost veliteli tábora, ten ji předal OSN. Následovalo interview v Kampale. Někteří lidé uplácejí úředníky a jejich žádost o azyl je vyřízena mnohem rychleji. Končí pak většinou v USA. Já ale neměl peníze, tak jsem nic urychlit nemohl.

A kdybyste je měl?

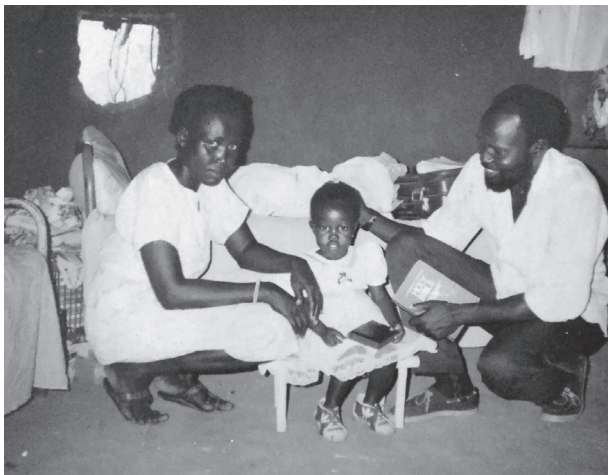
I kdybych je měl, tak bych nemohl, protože jsem farář.

Chtěl jste tedy odejít kvůli celkovému tlaku?

Mnoho mladých lidí chce odejít, protože vidí, že v Súdánu nezískají vzdělání a nebudou mít žádnou budoucnost. Já jsem také chtěl kdysi, v r. 1983, jít se skupinou, která říkala, že nás dostane na školy. Mě ale odmítli. Oni totiž nalákají lidi, vezmou je do buše a tam z nich udělají vojáky. Mnoho mladých mužů takhle šlo za lepším životem.

A vaše vzdělání?

Čtyři roky jsem navštěvoval jakousi teologickou VOŠku, pak jsem pracoval u biskupa. V září 2000 mi Church Mission Society umožnila studium na křesťanské univerzitě v Ugandě. Roku 2005 jsem absolvoval a pak odešel do Dánska. Tedy, nechtěl jsem přímo tam, chtěl jsem někam, kde bych se domluvil anglicky a mohl sehnat dobrou práci. Ale octl jsem se tam. Je to těžké, protože dokud se nenaučím dobře dánsky, neseženu kvalifikované místo.

Během pobytu v Ugandě jste se s rodinou vůbec neviděl?

Ne, naposledy jsem je viděl v 24. 5. 1998. Odešel jsem bez rozloučení, aby se neprořekli. Jen mladšímu bratrovi jsem napsal, ať se postará o nějaké mé záleži-

do školy. Že v buši se stejně neustále bojí. Třicet se jich pak vrátilo. Ale jen milost boží mě zachránila, vůbec jsem už nemusel být naživu. Můj arcibiskup plakal, když jsme se setkali.

tosti a kam jdu. Moje dcera to ale tušila, ptala se, proč že píšu strýčkovi. Rodina se dozvěděla až to, že mě unesli ugandští rebelové. Vystrojili mi i pohřeb, téměř nikdo nevěřil, že se z buše vrátím. Kritizoval jsem totiž ugandské rebely nahlas.

Proč?

Protože unášejí lidi, zabíjejí je, uřezávají jim ústa, uši, ruce, nohy, ženám prsa. Ptal jsem se, proč to dělají vlastním lidem a protestoval jsem proti tomu. Stává se i to, že zabijí faráře, rozčtvrtí ho, uvaří, a pak donutí jeho sbor, aby jedl. Když jsem naprosto vyčerpaný, s nohama rozpíchanýma trny, v buši žádal, aby mě zabili, odpověděli mi ale, že to nejde. Že potřebují učitele. Jak bych mohl být jejich učitelem? Mluvil jsem tedy s těmi dětmi, které měly zbraně, ať jdou domů,

Přeskočme trochu do přítomnosti, do Dánska. Jaké bylo setkat se znovu s dětmi?

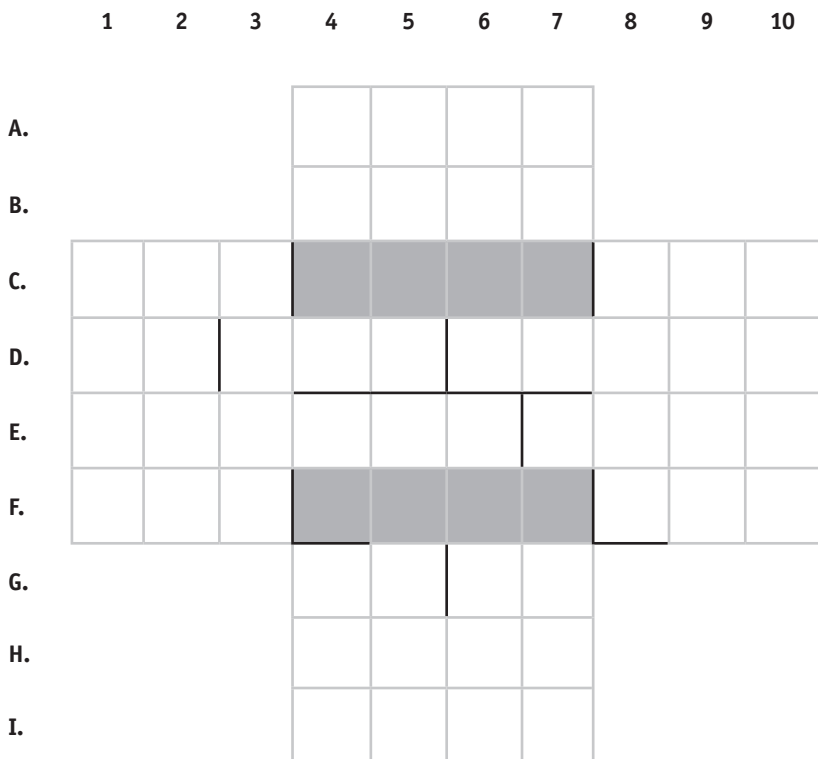
Bylo to náročné. Rád bych ale moc poděkoval Touškovým. Moc mi pomohli v komunikaci s úřady. Ale úžasné bylo i když jsem jel do Kodaně pro děti, tolik lidí mi nabízelo své auto! Těžké bylo, že jsem je opustil, když mé starší dceři bylo šest. Dvanáct let jsem je pak neviděl. Teď chodí do školy. Boží láska je opravdu obrovská. Být zase pohromadě je nádherné, ač v jiné zemi a jiné kultuře. Modlím se, aby jednou byl zase v Súdánu mír.

Vím, že v jižním Súdánu bude referendum o odtržení celého regionu.

Ano, v roce 2011. Arabové se snaží ovlivnit hlasování penězi, ale my chceme své záležitosti spravovat sami. Znovu tu zemi vystavět. Jestli jižní Súdán získá nezávislost, vrátím se.. ■

Kdo skutečně miluje Boha, miluje také (tajenka) a (tajenka).

Emil Brunner, švýcarský teolog (1889-1966)

1. pravoslavní duchovní; 2. pražská nemocnice; 3. zaznamenané seskupení slov; 4. jidiš "hodně", častá koncovka hebr. jmen, lepenka; 5. 1. písmeno hebr. abecedy, největší libanonské město; 6. Vernův kapitán, opuchlá; 7. podpis anonyma, opak jang, Dušín; 8. zn.zubní pasty; 9. ovce, kozy a prasata; 10. otroci

A. pouštní pokrm; B. stromořadí; C. psychosociální intervenční tým (zkr.), tajenka; D. angl. souhlas, skřítek se špičatýma ušima, dom. Ondřej; E. karetní hra, angl. Moáb; F. zkr.mezinárodního veletrhu obráběcích strojů v Brně, tajenka, zvířecí společníci Daniele; G. zkr. pro identifikační kartu, domovské město Abrama; H. místo smrti Ábela; I. příslušník kmene Anákovců

Nápověda : IMT, MAZL

Řešení z č.7: *Krutost k jiným je často také krutost k nám samotným. Paul Tillich, teolog*

WORLD PRESS PHOTO 2009

Ester Hubená

Výstava oceněných děl v celosvětové soutěži reportážních fotografií World Press Photo 2009 cestuje po Evropě a od 18.9. do 11.10. byla k vidění v pražském Karolinu. Fotografie 62 autorů z 27 zemí byly oceněny v různých kategoriích jako např. náhlé události, současné problémy, každodenní život, sportovní události či příroda. Vítězný snímek zobrazuje následky ekonomické krize – amerického policistu pomáhajícího při exekuci majetku. Organizátoři snad odpustí, ale myslím, že v této soutěži o prvenství zas tak nejde. Jde především o témata - do očí bijící či skryté utrpení, překvapivé přírodní jevy, nevšední záběry sportovců i esteticky krásné portréty. Každý snímek má svůj příběh. Fotografie pod článkem zobrazuje dvacetiletého uprchlíka z Afghánistánu, jenž se neúspěšně pokouší odplout z řeckého přístavu do Itálie.

Na výstavě převažují smutné fotografie vypovídající o válkách, přírodních katastrofách, každodenních bolestech a utrpeních většinou někde na konci světa. A když člověk prochází mezi fotografiemi, musí se mimoděk ptát, zda vůbec máme právo obdivovat krásu takových fotografií... Zvlášť pro křesťana to je výstava kladoucí klasicickou neřešitelnou otázku – proč se takové věci dějí? A máme štěstí, že je někdo zachytí, i když s nimi (zdánlivě?) nemůžeme nic dělat? Myslím, že v celém tom smíšeném pocitu jsou dvě pozitivní věci: především člověk musí poděkovat, že žije ve „šťastné“ části světa a také - že i když nezmění svět, je tu spousta lidí, kterým je třeba pomáhat řešit jejich situaci. Vždyť autistické děti, nezaměstnané a bezdomovce (kteří jsou rovněž aktéry vystavených fotografií) tady můžeme potkat také...

Další fotografie na: <http://www.worldpressphoto.org/>

SLIB, ŽE MĚ ZABIJEŠ

Petr Hrudka

„Ve své třetí knížce líčí známý komentátor časopisu Týden různé problémy všedního života. Od potyček s kolegy z branže, které nerozvíjejí základní linii příběhu, až po dokonání velkého slibu stojícího v názvu knihy.

Soubor článků, které Fendrych nejdřív dával všanc na blogu, nyní vyšel v nakladatelství Argo. Ke každému článku jsou připojeny i vybrané komentáře blogo-čtenářů. Jakou má šanci na úspěch taková publikace, kdy nejprve autor publikuje tzv. román na pokračování, a poté jej nakladatelství vydá? Ohlasy zatím vypadají slibně.

A co se vlastně v této 284 stránkové knížce skrývá? Seznámíme se s příběhem Ládi Lezce a jeho kamarádkou Věrou Vědkyní, kteří společně s vypravěčem Mártym podniknou dobrodružnou cestu po horách. Tam náhle poznávají strasti přátelství a vlastní problémy. Věra Vědkyně touží po dítěti, problémem však je, s kým jej chce zplodit. Láda Lezec je zarytým chlapem, jak se patří, takže pokud se mu něco stane, jako že stane, přichází na řadu nespílitelné přání... A Mártý? Ten jednak popisuje neuvěřitelné příhody svého života, a jednak bojuje s faktem, že se stává intimní zpovědníci bližních. Dokáže splnit slib, který dal svému kamarádovi Láďovi? Stane se budoucím otcem nenarozeného dítě své přítelkyně Věry Vědkyně, ač sám má rodinu a netouží být nevěrný své manželce?

Fendrychův „blogoromán“ Slib, že mě zabiješ odpoví takřka na vše. A dalším „lákadlem“ může být hovorová řeč, díky níž se jeho nový text skvěle čte.

Martin Fendrych
SLIB, ŽE MĚ ZABIJEŠ
BLOGOROMÁN

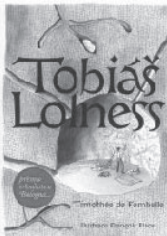

ARGO

Martin
Fendrych:
Slib, že mě
zabiješ; Argo
2009, 284
stran

Tobiáš Lolness

Katka Zařechtalová - Erdingerová

Tobiáš
Lolness
(I. Život
ve větvích,
II. Elišiny oči,
nakladatelství
Baobab 2007,
2008)
Timothée de
Fombelle

Tobiáš vyšel před dvěma lety jako kniha pro děti, oceněná prestižní cenou Hanse Christiana Andersena. Do češtiny byl přeložen hned ten stejný rok. Kolem jeho vydání nebyl tropen žádný humbuk jako kolem vydání Harry Pottera, trilogie o Eragonovi nebo třeba upírské ságy Stmívání. Tobiáš by si byl ale tento humbuk zasloužil.

Žánrově by se dal Tobiáš zařadit mezi knihy pro děti, mezi fantasy příběhy, dobrodružnou literaturu a snad i mezi zamilované romány. Kousek ode všechno toho se vešel do dvou krásně ilustrovaných, ne nijak tlustých knih psaných písmem pro malé čtenáře. Ač knihy na první pohled vypadají jako knihy pro děti, najde si v nich svoje i čtenář dospělý - co se týče témat i co se týče slohu. De Fombellův styl psaní vás nenechá knihu jen tak odložit.

Hlavní hrdina, Tobiáš Lolness, je na začátku příběhu třináctiletý kluk. To ho přibližuje k malým čtenářům. Tento kluk je jen pár milimetrů malý a jeho světem, který zná, je strom. Strom, který obývají samí malí lidé, pro které jsou jejich větve jediným vesmírem.

Tobiášův otec je na stromě uznávaným vědcem, který se ale svými objevy, kterými by mohl změnit ustálený chod věcí na stromě, znelíbí mocipánům. Celá Lolnessova rodina se tímto stává vyhnanci a nepřáteli světa, ve kterém se rozmáhá zlá, manipulující, mocichtivá síla.

V tu chvíli se z pohádky či fantasy příběhu, chcete-li, stává dobrodružný román s politickým podtextem. Stejně jako ve velkých příbězích Tolkiena či Orwella tu zápasí ti dobří, s tupou mocí zla zosobněnou nastupující totalitou.

Tobiáš během dvou let svého boje pochopí, co je to láska, přátelství, loajalita. Na druhé straně je nucen potkat také pokrytectví, lež a hloupost. Z osobního zápasu jednoho chlapce za záchranu rodiny se stane usilování o záchranu světa, ve kterém stojí za to žít.

V de Fombellově románu o malých lidech se zrcadlí svět nás lidí velkých.

STŘÍPKY Z KULTURY

Klára Schneiderová

„Duše Paula Giamattio je sice krásná věc, jenže my máme Hlad a potřebujeme Ulovit Miliardáře. Nebo Protektora,“ domlouvají si pragmatické spiklenkyně Julie a Julia v kinosálové tmě. „Jenže kdyby oni byli alespoň Na chvíli svobodní! Bejvalek se nezbavíš jen tak, jsou mazanější než Lištičky,“ mudrují. Ale však ony do příští premiéry na něco přijdou. Národní muzeum v Praze mezitím vystavuje fotografie dětí převážně z židovských rodin, které před sedmdesáti lety zachránil Brit Nicholas Winton. Kromě toho si do metropole míří zabubnovat Avishai Kohen i s Triem a Natascha Atlas sebou veze rovnou celý Ensemble. Rozkvetly ocúny. V Londýně zemřela paní O'Donnellová, jejíž dětský obrázek údajně inspiroval Johna Lennona k napsání slavné písně Lucy In The Sky With Diamonds. Devatenáctiletá česko-vietnamská studentka Lan Pham Thi vyhrála literární cenu Knižního klubu; ve své prvotině Bílej kůň, žlutej drak popisuje život své rodiny a vietnamské komunity v Písku. Zakladatel kanadského Cirque de Soleil, klaun Guy Laliberté, odvyšlal z oběžné dráhy představení o nedostatku vody na Zemi. A na seznam světového nehmotného dědictví UNESCO přibylo tango...ahí va la cumparsita, alumbra de gritos y cantos!

Sjezd (nejen) evangelické mládeže

minirozhovor s PÁNEM V ČERVENÉM TRIČKU (mládež Vanovice)

Jaký to je pocit, vydražit logo?

(Smích.) No tak... byla to sranda. My jsme se o to už jednou pokoušeli a někdo nám to vyfoukl.

Kdy to bylo?

V Litomyšli.

Kolik vás je?

Čtrnáct. My jsme totiž skoro každou mládež dělali sbírky a chtěli jsme ty peníze poslat na adoptovaný děcko, ale protože se peněz ze sboru nakonec vybralo moc, tak jsme nevěděli, co s nima. Tak jsme si řekli, že investujeme tady do tohohle.

Předháněli jste se z jedné mládeže, co to?

To bylo strašný, nikdo totiž nechtěl přihazovat, takže jsme to museli navyšovat sami.

A máte představu, co s logem teď provedete?

Minimálně si zkrášlíme naši místnost na faře a třeba zjistíme i něco užitečnějšího. Třeba když pojedem někam pod stany, tak si z toho uděláme pěkný přístřešek.

foto: Ben Skála

foto: Hugo Pelikán

foto: Joel Matějka

Z CENTRA:

Byl Sjezd (nejen) evangelické mládeže. V září se do jeho příprav zapojila nová tajemnice-farářka mládeže Marie Medková. Dá se říci, že skončením kolínského Sjezdu také končí krátké mezidobí bez tajemníka-faráře mládeže. Nové tajemníci-farářce mládeže tak přejeme mnoho sil do práce, hodně nápadů a příjemných akcí s mládeží a hlavně Boží požehnání. V říjnu se s oddělením mládeže po několika letech loučí Miriam Richterová (Junová), která se přesouvá o patro níže, kde bude pracovat jako fundraiser. Děkujeme jí za její často neviditelnou přesto důležitou práci na oddělení mládeže.

Kolínského Sjezdu nejen evangelické mládeže se ve dnech 25. - 28. září zúčastnilo 550 nejen mladých nejen evangelíků.

16. - 18. 10. v Č. Budějovicích podzimní SDM na téma Image. Hlavní host: Miki Erdinger.

16. - 18. 10. Podzimní školka v Nosislavi.

23. - 25. 10. v Prusinovicích se konají podzimní seniorátní dny mládeže východomoravského seniorátu na téma ZODPOVĚDNOST. Můžete se těšit na zajímavou přednášku faráře a psychologa Ivana Ryšavého, spoustu her, diskusí, divadlo, čokoládovnu... Srdečně zve starý SOM a těší se na nové zástupce, jejichž volba proběhne během sobotního odpoledne.

24. 10. v Čáslavi bude turnaj ve vybíjené. Přijďte si zahrát!

30. 10. - 1. 11. seniorátní mládež Poličského seniorátu v Kruceburku. Začátek 18:30; Program: pobožnosti, kratší výlet (13km) a přednáška o úzkorozchodné kolejnici od faráře Marka Vanči. Stolní a karetní hry s sebou - budeme na ně mít po večerech čas a rádi si je zahrajeme, nové se rádi naučíme. Buchty na potěchu jazyka vítáme. Pište na policska-mladez@evangnet.cz

30. 10. - 1. 11. se konají SDM poděbradského seniorátu v Nymburce. Můžeš se těšit na putování mnoha způsoby (pouť, putování, cesta,...), ale i na jiné zajímavé věci.

6. - 8. 11. SCUk převážně královehradecké mládeže v Novém Bydžově

6. - 8. 11. Ostravské listopadání

28. 11. Florbalový turnaj SOM CUP - Brno-Líšeň

Více informací naleznete na webech mládeží jednotlivých seniorátů. Rozcestník: <http://www.evangnet.cz/cce/mladeze>

Ve dnech 25. až 28. 9. 2009 se v Kolíně konal Sjezd (nejen) evangelické mládeže. Během těchto dní vyhlásili duchovní představitelé ČCE sbírku ve prospěch občanského sdružení Volno. Volno, o.s. poskytuje v Kolíně sociální služby rodinám pečujícím o děti s kombinovaným postižením mentální retardací a autismem.

Sbírka byla určena na nákup kompenzačních pomůcek a hraček pro malého Matyáška s kombinovaným postižením, který nyní ztrácí zrak. Štědrost dárců nás velmi překvapila. Občanské sdružení Volno obdrží 17069,-Kč. Za tuto sumu nakoupíme pomůcky a hračky (reliéfní pexeso, zvonkohru, reliéfní obrázky zvířátek a rostlin, vkládačky, hmatové pomůcky k výuce počtů a rozeznávání velikostí, hmatové knížky apod.) a také speciální rehabilitační pomůcku tzv. zátěžovou deku (zátěžová deka se používá při rehabilitačním cvičení dětí s kombinovaným postižením a při relaxačních činnostech dětí s autismem a dětí s poruchami spánku). Tuto deku bude ve Středisku respitní péče Volno v Kolíně využívat Matyášek i ostatní děti.

Volno, občanské sdružení pro pomoc rodinám dětí s postižením děkuje všem dárcům za podporu a pomoc!

SEMINÁŘ PRO PRACOVNÍKY S MLÁDEŽÍ

Pracujete s mládeží? Chtěli byste se dozvědět něco nového o způsobech práce s mládeží? Pořádáte akce pro mládež? Chcete se podělit o své zkušenosti s podobně zaměřenými lidmi? ... Právě pro vás je tu cyklus seminářů nazvaný: Seminář pro pracovníky s mládeží

Tento podzim se otevírá již třetí cyklus seminářů pro stávající či budoucí vedoucí mládeží či jinak zaměřených skupin mladých lidí. Cyklus se skládá ze čtyř dílů, které probíhají vždy o prodloužených víkendech na jaře a na podzim. Cílem seminářů je připravit mladé lidi na to, jak vést mládež k duchovému růstu, jak pracovat v týmu, jak připravovat akce pro mladé, jak získat peníze na takovouto činnost...

První díl třetího cyklu proběhne 13. - 17.11.2009

v evangelickém středisku Sola Fide v Janských Lázních.

Na setkání s vámi se těší Marie Medková a Michal Šourek.

Oddělení mládeže : mladez@evangnet.cz tel: 224999232 <http://mladez.evangnet.cz>

SEM v ČR info@semcr.cz www.semcr.cz

Více informací a přihlášku naleznete na <http://mladez.evangnet.cz>.

Cena kurzu je 650Kč, pro přihlášené do 20.4. 550Kč!

BRATRSTVO

roč. 50/2009
číslo 8

Bratrstvo, evangelický časopis pro mládež.

Vydává Synodní rada Českobratrské církve evangelické.

Grafická úprava: O. Fikejs, sazba a technická redakce: Jitka Čechová

Adresa redakce a administrace: Jungmannova 9, 111 21 Praha 1,

e-mail: bratrstvo@evangnet.cz, tel: 224999273

Stránky na internetu: <http://bratrstvo.evangnet.cz>

Celoroční předplatné 200,- Kč, jednotlivé číslo 20,- Kč. Vychází 10x ročně.

Tiskne Sprint servis, Praha 6. Přidělené registrační číslo MK ČR 5092.

ISSN - 1213-9351